ශීත සෘතුව ගෙවී යන්නත් ආසල්ල වෙලා. පසුගිය කාලයම දැඩි සීතලක් ඇඟට දැනුනට අපේ සිත් නම් දුක් ගින්දරකින් වෙලිල තිබුණේ, එක දිගටම ශ්‍රී ලාංකික අපේම පවුල්වල වුන කණගාටුදායක සිදුවීම් නිසා. තවමත් ඒවා හිතේ හොල්මන් කරනවා. බොහෝ වෙලාවට මගේ මිතුරියන් අහන දෙයක් තමයි ඇයි හැම තිස්සේම හැමදේකම විරුද්ධ පැත්ත ගැනම කල්පනා කරන්න උත්සහ කරන්නේ කියලා. ඇත්ත තමයි. හැමෝම බලන පොදු කෝණයෙන් බැලුවම ප්‍රශ්න අඩුයි. එහෙම උනොත් මං කොහොමද ඔබ හමුවන්නේ. ඒත් මිනිස්සු හිතන, පතන ප්‍රතික්‍රියා දක්වන විදිහේ ඇති විවිධත්වය දකින මට නම් හැමදේ ගැනම එකම කෝණයකින් නොබලා පැති කීපයකින්ම බලන්න හිතෙනවා. මේත් ඒ වගේ දෙයක්. ඔබට මතක ඇති පළමු සිදුවීම නෝබල් පාක්හි කුඩා දරුවාගේ රිය අනතුර. එකෙදි අපි හැමෝම එක විදිහට දුක් උනා. දන්න නොදන්නා බොහෝදෙනා එම පවුලේ ශෝකයේ කොටස්කරුවන් උනා. මිනිස'සු, මනුස්සයෝ විදිහට හැසිරුනා. ඒක තමයි අපි දැකපු පොදු තත්ත්වය. ඇත්තටම ඒක හොඳ ලකුණක්. ඒත් බොහෝදෙනාගේ අවධානයට ලක් නොවුන දෙවැනි සිදුවීම මේරිස්විල්හී මාරක රිය අනතුර. ඔබ සමහර විට රූපවාහිනියෙන් හෝ පුවත්පත් මගින් දකින්නට ඇති එහි රූප රාමු. එය කෙතරම් බිහිසුනු රිය අනතුරක්ද කියා ඔබට වැටහෙන්නට ඇති. එහිදී දෙදෙනෙක් මිය ගිහින් ශ්‍රී ලාංකික පවුලක්ම දරුණු අනතුරට පත්වුනා. ඔවුන් රෝහල් ගත කර තිබුනේත් ගුවන් මගින්. මේ බිහිසුණු රිය අනතුර පසු පස හිත් කලකිරවන අතුරු කතාවක්ද තිබෙනවා. ඊට පෙර ඔබ මොහොතකට මෙසේ හිතා ගන්න. ඔබ දරුණු අනතුරකට පත්වී කිසිදු හව්හරණක් නැතිව නන්නාදුනන මිනිසුන් අතර අසරණ වී සිටින මෙහොතක් ඔබේම රටේ සිංහල මිනිසුන් ඔබ දැක නොදැක්කා සේ ඔබෙන් දුරස් වී ගියහොත් ඔබට ඇතිවන හැඟීම කුමක්ද? ඇත්තටම මේ අනතුර පසුපස තිබෙන්නේත් එවැනි කතන්දරයක්. ඒත් වාසනාවට ඔවුන් අවට මනුෂ්‍යත්වය දන්නා පිරිසක්. මේ අනතුර සිදුවූ මොහොතේ මේ සිංහල පවුල පත්වූයේ දැඩි අසීරු තත්ත්වයකට. ඒ මොහොතේ ඒ මාර්ගයේම ගමන් කරමින් සිටි ඕස්ට්‍රේලියානු ජාතිකයින් තමන්ගේ පුද්ගලික ගමන් නවතා ගිලන් රථ පැමිණෙන තෙක් මොවුන්ව ඉතා හොඳින් රැක බලා ගෙන තිබෙනවා. ඒත් මේ මොහොතේ එතනින් ගමන් කළ තවත් සිංහල පවුලක් (ඔවුන් ගොස් තිබුනේ හිම බැලිමේ සවාරියක්) මේ අනතුර දැක වාහනය දුරින් නවත්වා දුරින්ම ඉඳ මේ දෙස බලා තමන්ගේ ගමන ගොස් තිබෙනවා. අඩුම තරමේ ලඟට ගොස් වචනයක්වත් කතා කර නැහැ. සමහර විට තමන්ගේ විනෝදයට බාධාවක් වේයැයි සිතන්නට ඇති. ඔවුන් තමන්ගේ ගමන ගොස් එහිදී හමුවුන තවත් මිතුරෙකුට කියා තිබුනේ මගදී ලංකාවේ කට්ටියක් ඇක්සිඩන් වෙලා හිටියා ඒකත් බලාගෙන ආවා කියලයි.

අපි ළමයි හුරු කරන්නේ තනි ගමනකට මිසක් සාමූහික ගමනකට නෙමෙයි. ළමයි හුරු වෙන්නේ සතුටෙදි එක් වෙලා දුකේදී විපතෙදි තනිවෙන්න.
මම මෙහෙම කිව්වම හුඟක් දෙනෙකුට හිතේවී නොයෙකුත් හේතු කාරණා තමන්ව සාධාරණීකරණය කරන්න.

ඇත්තටම මේවා ඕනෑම තැනක සිදුවිය හැකි සිදුවීම් දෙකක් තමයි. එක් එක් සිද්ධිවලදී මිනිසුන් ප්‍රතිචාර දක්වන අයුරු තීරණය වෙන්නේ එකිනෙකාට වෙනස් පුද්ගල ගති ස්වභාවය අනුව යැයි කෙනෙකුට තර්ක කරන්නට පුළුවන්. ඇත්ත, එක පවුලක් නිසා සෑම ශ්‍රී ලාංකිකයෙක්ම ඒ මිම්මෙන් මැනීම වැරදි තමා. සමහර විට දෙවැනි සිද්ධියේදී අනතුරට ලක්වූවන්ට උදව් කරන්න ඉදිරිපත් වෙන ශ්‍රී ලාංකිකයනුත් ඉන්න පුළුවන්. ඒත් ඒක ප්‍රමාණයෙන් නම් ඉතා අල්පයි නේද? මේ සිදුවීම් දෙකේදී මිනිස්සු ප්‍රතිචාර දැක්වීම සම්බන්ධයෙන් මට මෙහෙම දෙයක් දැනෙනවා. අපි දැන් දැන් හැමවිටම හැමදේකදීම තෝරා ගන්නේ ලේසි හා පහසු මාර්ගයන් බව. ඒක දුකේදී සැපේදී කියලා වෙනසක් නහැ. අපි දැං හුරු වෙලා තියෙන්නේ කොහොම හරි වැඩේ කර ගන්න කැප කිරීමක් කර යුතුකමක් ඉටු කිරීමේ ක්‍රියාමාර්ග වලින් අපි දැන් දුරස් වෙමින් ඉන්නේ. කැප කිරීම්, පරිත්‍යාගයන් කරන මිනිස්සු ක්‍රමයෙන් වඳ වෙමින් යනවා වගේ. ඒකට පාර කපමින් ඉන්නේත් අපිම තමයි. ඒක මේ සමාජ රටාවත් එක්ක නිරායාසයෙන්ම සිදුවන දෙයක් උනත් අතරින් පතර ඊට ප්‍රතිවිරුද්ධ මිනිසුන් සිටීමත් සතුට දනවන්නක්.

නිකමට වගේ ඔබ මතක් කර ගන්න අපි ඉගෙන ගත්ත අපි දරුවන්ට කියල දුන්න කතාවක්. අර මිතුරන් දෙදෙනෙකුට කැලය මැදදි වලහෙක් හමුවී සිදුවුන ඇබැද්දිය ගැන කතාව ඒ දවස්වල අපි දරුවන්ට අපේ දෙමව්පියෝ අපිට නිතරම අවවාද දුන්නේ තමන්ගේ සහෝදර නෑයෝ පමණක් නොවේ මිතුරෙකුට උනත් විපතකදී තනි කරන්න එපා කියලා නේද? ඒත් අමංකවම අද අපි අපේ දරුවන්ට කියල දෙන්නේ මොනවද මගදි මුකුත් උනොත් ඔයාහේම පැටලෙන්න එපා කියලා නේද? අපි වරද්ද ගන්නේ ආරම්භයේදීමයි.

අපි ළමයි හුරු කරන්නේ තනි ගමනකට මිසක් සාමූහික ගමනකට නෙමෙයි. ළමයි හුරු වෙන්නේන් සතුටෙදි එක් වෙලා දුකේදී විපතෙදි තනිවෙන්න. මම මෙහෙම කිව්වම හුඟක් දෙනෙකුට හිතේවී නොයෙකුත් හේතු කාරණා තමන්ව සාධාරණීකරණය කරන්න. ඒත් මුල්ම වැරැද්ද කරන්නේ අම්මය කියලයි මට හිතෙන්නේ. මේ සිද්ධියම ගන්න. මේ වගේ අනතුරකදී අසරණ වෙලා ඉල්ල කෙනෙකුට උදව් කරන්න තමන්ගේ සතුට කැප කරන්න අර දෙමව්පියන්ට හැකි උනා නම් ඔවුන්ගේ දරුවන්ගේ ඉදිරි ජීවිතය හැඩ ගස්වා ගන්න එකම මොනතරම් මඟපෙන්වීමක් වෙන්න තිබුණාද? එහෙම නුනේ ඇයි?

අපි මේ පාරිභෝගික සමාජයේ තෘප්තියට මොනතරම් වහල් වෙලාද? අපිට අනෙකා ගැන හිතන්න කාලයක් නැහැ. උත්තම චරිත, පරමාදර්ශී බව ඒවා දැං නවකථා සාහිත්‍යයට පමණක් සීමා වෙන තැනට ඇවිත් වගේ. ලැබෙන හැම දෙයක්ම මට, මගේ, මම, ම විතරයි. මොන තරම් කනගාටුදායක තත්ත්වයක්ද? අවසන් වශයෙන් මට මේ දේත් කියන්න හිතුණා. පසුගිය කලාප කීපයකදීම මගේ සටහන ලියන්න මුල් කරගත් අප අවට සිදුවුන සිද්ධීන් කීපයක් වුවත් එයින් මා කිසිම කෙනෙකුව ඉලක්ක කර ගන්න උත්සාහ කළේ නැහැ. මා හැමවිටම උත්සහ කරන්නේ අපි දකින්න අකමැති අපේම දුර්වල පැති ගැන කතා කරන්නයි. ඒවා බොහෝවිට අපි කථා කරන පැත්තට වඩා අපේ ජීවිතවලට බලපාන නිසයි....

සොයුරිය ධරණා

යමක වග්ග- 16

ඉධ මෝදති පෙච්ච මෝදතී
කතපුඤ්ඤෝ උභයත්ත මෝදතී
සෝ මෝදතී සෝ පමෝදතී
දිස්වා කම්ම විසුද්ධිමත්තනෝ

කුසල් කළ අය මෙලොව පරලොව
දෙකෙහිම සතුටටද දිනුමටද පැමිණේ
අවසන් මොහොතේදීද සතුටට පැමිණේ
තමා කළ ඒ කුසල් දැක.

Idha modhati pecca modati
Katapunno ubayattha modati
So modati so pamodati
Disva kamma visuddhiamattano

Here he rejoices, hereafter he rejoices.
In both states the well- doer rejoices.
He rejoices exceedingly rejoices.
Perceiving the purity of his own deeds.

ධම්මික උපාසක ඇරැඹ

බොහෝ උවසුවනට දෙටු ධම්මික නමින් උවසුවෙක් සැවැත් නුවර විසුවේ ය. සිල්වතෙකු වූ ඔහු උපදෙස් දීමෙහි ඇදුරෙකි. ඉතාමත්ම දැහැමි වූ ඔහුට දූ වරුන් සත් දෙනෙක් සහ පුතුන් සත් දෙනෙක් වූහ. සිල් රැකීමෙන් සහ යහගුණයෙන් බිරිඳද යහපත් තැනැත්තියකි. සිය පවුලම දන් පින් කරති. ධනවත් කමට වඩා ගුණවත් කමට පසිඳු ය. කෙමෙන් ධම්මික උපාසක මහළු විය. ලෙඩ වී මරණයටද ළං විය.

පියාගේ ආශාව දහම් ඇසීමට හා සඟුන් දැකීමට බව දත් දරුවෝ සංඝයා වැඩම වීම සඳහා දෙව්රම් වෙහෙරට පණිවුඩයක් යැවූහ. සංඝයා වහන්සේලා උපාසක තැනගේ ඇඳ වටා තබා තිබූ අසුන්වල වැඩ උන්හ. ධම්මික උපාසකට සතුටුය. හේ සංඝයාගේ දැක්ම වුය කරයි. "සිල්වතුන් වහන්සේලාගේ දැකීම මට ඉතා වුය ය. මම ජරාවෙන් හා රෝගයෙන් පෙලෙමින් සිටින්නෙමි. ඉඳුරන් දැන් දුබලය. නමුදු බණ අසනු කැමැත්තෙමි. සතිපට්□ාන සූත්‍රය මට ඉතා පුහුණුය. ඒය වදාළ මැනවැයි පැවසීය."

සතිපට්ඨාන සූත්‍රය දෙසන කලැ දෙව්ලෝ දෙවියෝ විත් අහසෙහි සිට ගත්හ. ධම්මික උපාසක තැනට ගති නිමිති පහල විය. පිළිගැනීමට පැමිණි දෙවියන්ගේ ආරාධනාව මඳකට නවතින ලෙසින් අතින් සන් කලේය. සතිපට්ඨාන සූත්‍රය දේශනා කරන සංඝයා වහන්සේ එය නවත්වන ලෙසට කළ ඇරැයුමක් යයි සිතා දේශනාව නතර කර ආපසු වැ"යහ. උපාසක තැන කළුරිය කර තුසිත දෙව්ලොව පිළිසිඳ ගත්තේය. වෙහෙරට වැඩ ඒ සිල්වත් භිසුන් වහන්සේලා සිදු වූ දේ බුදු හිමියන් හට සැල කළ කල්, උපාසක තැන සතිපට්ඨාන සූත්‍රය දේශනා කරන කල් අතින් සන් කලේ එය නවත්වන ලෙසට නොව, ඔහුට ආරාධනා කිරීමට පැමිණි දෙවියන්ට නවතින ලෙස කළ සංඥාවක් බව පෙන්වා දී පින් කළවුන් මෙලොවත් බොහෝ සතුටු වෙමින් මරණින් මතු පරලොවත් අපමණ සැප විඳ බොහෝ සෙයින් සතුටුවන බව වදාළ සේක.

දුරු රට සිට ලියූ කවි

දෙනෝ දහක් මැද තනි මා හිඳින වෙලේ
ඇසිල්ල කල්පය වී කල් ගෙවෙන වෙලේ
අබිමුව යනෙන ධවල ජන ගඟ ගලන වෙලේ
පිළිබිඹු වීය කවර වෙසෙසද මිනිස් කුලේ

දෑසට පෙනෙන කොයි කවුරුත් පියකරුය
උස මහතින් පිරිපුන් යෝධ සිරුරුය
කොක් හඬ සිනා, තෙපලන වදන් මියුරුය
යස ඉසුරෙන් සව් සිරි වැළඳි අයුරුය

දුගියන් තොර ලොවකි දෑසේ දැවටෙන්නේ
අග හිඟ කමක් නැත කිසි විට පලවෙන්නේ
රියනින් හතර උස් සිරුරැති මිනිසුන්නේ
උස්මිටි කමක් ගැන කවරෙක් විමසන්නේ

අඟනුන් මන බැඳෙන සුලු මෙවලම් නොයෙක
නන් වන් පිලි, වත්සුණු, අබරණ කණක
අලෙවිය පිණිස සැරසුන යුවතියන් දැක
සිතකින් දැඩිව මිස පිය එසවිය ෙ නාහැක

වියපත් ලියක් රූමත් යටගිය දවස
හැමනෙත් සිය වෙතට ඇදුමට ගෙන වහෙස
මියෙතත් සයින් දස දහසක් මේදිය කුස
සුවයක් විඳියි පුරවා බලු බළල් කුස

එදවස ගෙපිල ලැගි පාදඩ වයිටාට
බත් උලු පමන වත් නොම ලත් ඇතැම් විට
එමවන් දුක් නොලැබ දවසරිනා ලෙසට
පින්දෙම් මතු දවස මෙහි උපදින ලෙසට

මොරගොඩ මලියසේන
කැන්බරා නුවර

නිරුතා ධර්මකුලේන්ද්‍රන් මහත්මිගේ සිසු දැරියෝ "තක තිමි තා" ප්‍රසංගය ඉදිරිපත් කරති

නිරුතා ධර්මකුලේන්ද්‍රන් මහත්මිගේ සිසු දැරියන් ඉදිරිපත් කරන "තක තිමි තා" ප්‍රසංගය ඔක් 8 දා සවස 5 ට කිව් හයි ස්කූල් හිදී පැවැත්වෙයි.

ඉන්දියානු නර්තනයට හා සංස්කෘතියට සමීප පවුල් පරිසරයක වැඩුන නිරුතා ගේ මව දක්ෂ ලේඛිකාවක වුවා ය. නිරුතා වයස අවුරුදු හතරේදී ශ්‍රීමත් හරිදේවි ජයසුන්දර හා ශ්‍රීමත් වාසුකී ජගතීස්වරන් යටතේ නර්තනය ඉගෙනීම ආරම්භ කළා ය. ඒ යුගයේදීම සිය හැකියාවන් විදහා පෙන්වූ නිරුතා කලාරැඟුම් හා කාදම්බරීවැනි රූපවාහිනී වැඩසටහන් ඔස්සේ සිය නර්තන ඉදිරිපත් කළා ය.

අවුරුදු 14 ක ශාස්ත්‍රීය අධ්‍යාපනයකින් පසු North Ceylon Oriental Music Society (NCOMS) වෙතින් සුදුසු කම් ලත් නිරුතා නර්තන ආචාර්යවරියක ලෙස තයවුරු වූවා ය. අනතුරුව ඇය වැඩිදුර අධ්‍යාපනය සඳහා මදුරාසියේ Bharathachoodamani Fine Arts ඇකඩමියට බැඳුනා ය. 1985 ජුනි 26 වන දා නිරුතා සිය අරංගේත්‍රම් ප්‍රසංගය බම්බලපිටියේ කදිරේෂන් ශාලාවේදී පැවැත්වූවා ය. මදුරාසියේ ක්වීන්ස් මේරි කොලීජියෙන් බීඒ උපාධිය ලද නිරුතා තමිල්නාඩුවේ හිටපු මහඇමති කරුණානිධි මහතා අතින් සම්මාන පවා ලබා ගත්තාය. නැවත මව්බිමට පා තැබූ නිරුතා Nrthyakshetra නමින් නර්තන පාලසක් ආරම්භ කලා ය. ඇය ඒ අතර රූපවාහිනියේ ද සිය රංගන ඉදිරිපත් කළා ය. 1995 දී ඔස්ට්‍රේලියාවට සංක්‍රමණය වූ ඇය නිරුතා ඉන්ඩියන් ෆයින් ආට්ස් ආයතනය ආරම්භ කළා ය. 2003 දී නාට්‍යරත්න සම්මානයෙන් පුද ලද ඇය පසුගිය දා නිරුතා වොලියුම් 1 නමින් භාරත නාට්‍ය කලාව ඉගෙනගන්නා සිසු සිසුවියයනට උපකාර වන සීඩී තැටියක් ද එළි දැක්වූවා ය. සිය හැකියාවන් දරු දැරියනට නොමසුරුව දායාද කරන නිරුතා ධර්මකුලේන්ද්‍රන් මහත්මිය යටතේ දැනට සිසුවියෝ විශාල ප්‍රමාණයක් නර්තනය හදාරති.